

man ikke har nogen Erfaring for, at en Borttagelse af de offentlige Politifager fra de 5 Criminalkamre skulde være mindre betydende end den, som Udvalget forudsætter, saalænge maa man ogsaa antage, at disse offentlige Politifagers Borttagelse fra Criminalkamrene vil kunne gjøre en Indskrænkning af disse mulig. Udvalgets Forslag forekommer mig derfor at stemme med de praktiske Forhold, saaledes som de have udviklet sig. De Optegnelse, som Udvalget har modtaget over Antallet af criminelle og offentlige Politifager, vise jo, at en meget stor Deel af de Sager, der behandles ved Criminalkamrene, netop ere offentlige Politifager, og for alle disse vilde jo Criminalkamrene i Fremtiden blive fritagne. Den ærede Minister bemærkede, at de offentlige Politifagers Behandling ved Criminal- og Politiretten vilde blive udførligere, end de havde været ved Politidirectorens Protokol. Deri giver jeg den ærede Minister Ret, men jeg troer, at dette netop er et af de Goder, som Loven skulde tilveiebringe. Dersom Behandlingen ved de offentlige Politikamre ikke vilde blive udførligere, grundigere eller bedre, end den har været ved Politidirectorens Protokol, saa forekommer det mig, at Henlæggelsen til Criminal- og Politiretten vilde være en i og for sig betydningsløs Formsga. Den Mangel, som der har været ved Behandlingen af Sager ved Politidirectorens Protokol, er efter min Mening den, at Politidirectoren har sat en af sine Fuldmægtige til at behandle Sagen, og at den saaledes ikke har været overgivet til den Behandlingsmaade, som Lovgivningen ellers anseer for at være nødvendig og forsvarlig, og dernæst, at den Fuldmægtig, som Politidirectoren har overdraget at behandle disse Sager, i Virkelighed ikke var Herre over Sagen; han kunde ikke tage nogen Beslutning i noget tvivlsomt Tilfælde, og han kunde ikke engang sige, om Sagen var tilbørligt oplyst, førend han havde confereret med Politidirectoren, og dette har medført, at saadanne Sagers Behandling har medtaget flere Møder og længere Tid, end det kan forudsættes, at der vil medgaae, naar Ud-

valgets Forslag følges. Jeg troer derfor, at man ikke har nogen Grund til at slutte fra den Tid, der er medgaaet ved Politidirectorens Protokol, at der vil medgaae længere Tid ved Behandlingen i de offentlige Politikamre. Der vil den ene Dommers Herredømme over Sagen fra dens første Begyndelse til dens Slutning medføre, at der er Enighed i Behandlingen, og det er det, som har været en Mangel ved Politidirectorens Protokol.

S. Sager: De Forslag, Udvalget har stillet med Hensyn til Criminal- og Politirettens Organisation, synes mig heldige. Der er opnaaet det, som jeg anseer for det Væsentlige, at der Intet er foregrebet med Hensyn til Retspleiens endelige Ordning, at man i visse Sager har faaet 3 Dommere istedetfor 5, og at man har indført Offentligheds- og Mundtlighedsprincippet i Smaasager, som behandles af en enkelt Dommer. Jeg skal forøvrigt ikke gaae videre ind paa Bedømmelsen af de Forslag, Udvalget har stillet. Derimod kan jeg ikke nægte, at jeg meget beklager de Forslag, der ikke ere stillede, eller rettere de Forslag, der gaae ud paa, at den væsentligste Deel af Loven bortfalder. Man begjærer fra Regjeringens Side Politistyrken gjort større og det hele Politivæsen ordnet anderledes, og man har da Bifestemmelser med Hensyn til Criminal- og Politirettens Virksomhed; men nu frembrages Criminal- og Politirettens Stilling som Hovedsagen, og det hele Spørgsmaal om Politiets Ordning forsvinder aldeles; altsaa, man opnaaer en heldigere Ordning af det, der var Bisagen i Loven, men styder Hovedsagen fra sig. Jeg kan ikke nægte, at jeg ikke er bleven overbevist ved de Grunde, Udvalget har anført for, at det skulde være nødvendigt at udskyde Bestemmelserne om Politiets Organisation. Udvalget erkjender selv, at denne Reform maa betragtes som paatrængende; det erkjender, at der er en stor Mangel ved den nuværende Ordning, og at det er meget uheldigt, at Hovedstaden atter for længere Tid skal vente, inden en bedre Politioorganisation foregaaer.